

Jokaje in jezen sem cokljaj s sanmi domov in puščaj rdeče sledove v snegu.

Tudi drugi so odšli na to vsi domov, jezeč se nad Komanovim Anzetom. A njega ni bilo nikjer več videti, odšel je bil domov.

Doma je bil pa spet polom, kakor si mora vsak čitatelj sam misliti, kaj sledi neubogljivosti. Za v šolo mi je bilo premraz, za drsanje ne.

Drugi dan sem pa nesel na čelu rano v šolo. In prišlo je, kakor je moralo priti.

Učitelj je zvedel vse, da smo imeli včeraj šolo na klancu, in da so bile naše učne knjige sani. Za tisti mesec smo izgubili torej pravico do peres in tisti dan smo bili jedno uro dlje v šoli mesto včeraj.

Komanov Anze je bil pa še poleg tega pošteno nabrisan zaradi svoje maščevalnosti.

Sedaj je pa nekaj let sem ta Komanov že v Ameriki, pa menda ne dela časti slovenskemu imenu. Jaz sem mu zdavnaj odpustil vse najine medsebojne spletkke. Če jih je on meni, ne vem.

(Konec prih.)

Zakaj smo siromaki.

Ko so se delili narodi tega sveta, se snidejo na sredi zemlje, da si razdelé njene darove. Hoteli so vreči kocke, naj vsak to vzame, kar mu je osoda odločila. Jugoslovani ne pomislivši, kaj delajo, ne pritrdijo temu, temveč rečejo, da naj vsakdo sam izbere, kar želi, in naj takoj vsakdo pové, kaj da hoče. Rekó najprej Lahi: „Mi hočemo modrost“, Angleži: „Mi hočemo morje“, Turki: „A mi hočemo polje“, Rusi: „Mi vzamemo novce in rudo“, Francozi: „Mi hočemo denar in vojsko.“ — „A Jugoslovani, kaj hočete vi?“ — „Počakajte, da se zmenimo“, so dejali, pa še do danes se niso zmenili, in tako je vzel vsaki svoje, a oni so ostali praznih rok.

J. Kovec

